

Reflektivna poetika muzičkih otisaka Milana Nenina

Odgonetanje kodova

Opori zvuk svakodnevnice gubi se u odsjajima različitih varijanti koji odjekuju melodijama Milana Nenina. Zbog čega pominjem „melodije“? Jednostavno, jer se pred nama otvaraju filmski kadrovi „Balkan Expressa“, još od „Crnih bisera“ pedesetih i sve do „Undergrounda“ i sredine devedesetih godina prošloga stoljeća/vijeka. To su valovi htijenja, naslikani poetikom nota. Opuštenost sa kojom kreira muziku na, za sada, jedinom¹ albumu „Incident“ govori da pred nama nije *Incident*, bez obzira koliko mi šutjeli o tome. Pred nama je osobnost karakternih crta, sa smjelim činjenjem.

Mirnoća njegovog iskaza varira od turbulentnih ekstaza² dalijejskih memoranduma uz pokušaje oslikavanja pejzaža duše i sve do etno schmeke južnoslavenskih prostora. Blagost njegovih damara vara, jer pred nama je snažno biće sutona. Biće koje u sutonu kreira svjetlost. Onu koja nam toliko treba. Sada i ovdje.

¹ *na moju iskrenu žalost*

² *Namjerno ne navodim gdje, u kojim pjesama, da ne zavedem slušaoca...Samo će vam se kazati, kada poslušate.*

S druge, ne manje važne, strane, mogu slobodno reći da isprepletenost višeslojnih sadržaja muzike pred nama proizlazi iz iskustvenog oblika saznanja, kojim odiše ovaj mladi lik u kasnim dvadesetim. Da, dobro ste pročitali, u kasnim dvadesetim. Ne Kris Rea, Santana, Boško Petrović i/ili Peter Green³, već Milan Nenin, koji je uspio nježna strujanja burnih reakcija navedenih autora iz prošloga stoljeća/vijeka pretočiti, uz refleksije Bacha & Handella, unutar vlastite muzičke osobnosti. U posjeti Palestrinu...barok, renesansa, rokoko...prelijevaju se iz čaše u čašu, dok nezaobilazni, inat schmek vojvođanskih ravnica, damarima Milanovim struji.

Radost mladosti iskustvenošću dominira. I *vice versa*. Toliko da pred sobom slike prelistavate. Slike muzike saznanja i spoznaje koje slobodno možete pretočiti u filmske i ine sadržaje umjetničke prezentacije. Dok čitate Danila Kiša i/ili Mešu Selimovića. Svejedno, čak i Ivu, Andrića. Našeg. Uz muziku sjete i nade. Ovdašnje. Ne samo Milanove.

Orkestracija, toliko prijemčiva XVI stoljeću/vijeku, i ovdje dominira kao u Veneciji⁴, onomad. Autor albuma „Incident“ ne bježi ni od toga. Sublimira sve ono dobroga što nas historija nauči. Ne otkriva toplu vodu već multiplicira iskustvenu sabranost. Ne samo vlastitu. Jer, čak i u vokalima djevojačkih otisaka nemalo jesmo iznenađeni nadgradnjom muzičkog tkiva autora. Ona vodi glasom dok pred nama tonovi nade stvaraju lik žene htijenja. Žene požude. Magdalene same. Marije. Ljubavi.

Subjektivnost ušnih šupljina slušaoca mora biti prenebregnuta *with whole picture*, jer pred nama se otvara muzika duha u susretu sa tijelom uma. Snažna, inspirirajuća i, nadasve, usmjerena razumijevanju nagovještaja otisaka sjećanja. Onih zabilježenih u genetskom kodu svakog od nas, smrtnika. Milan Nenin je, pak, otišao dalje krenuvši u odgonetanje upravo tih kodova. Muzikom.

Da li mu uspijeva?

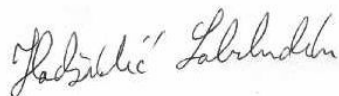
Provjerite. Ja sam uvjeren da je na dobrom putu.

---

³ Peter Green, isti onaj čiju ploču (John Mayall i on zajedno) i dan danas čuvam u arhivi uspomena zajedno sa kartom sa koncerta u Sarajevu, 1984.g., održanom nepunu godinu dana poslije rođenja Milana Nenina.

⁴ Poznati kompozitori Venecije toga vremena su bili: Gabrielis, Andrea i Giovanni, kao i Claudio Monteverdi

Sabahudin Hadžialić

Gl. i odg. urednik

DIOGEN pro kultura magazina
Sarajevo, februar/veljača 2012.g.

/